

שִׁבְתָּ
שְׁלוֹם

פרשת ואתחנן – נחמו

"..וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו כי הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל אותם את הארץ אשר תראה" (דברים ג' - כ"ז, כ"ח).

משה מתבשר, למורת רוחו, שלא ישלים את תפקידו. מאידך, באותה הנשימה ממש, הוא מתבקש למנות את מחליפו בעצמו, לחזק אותו ולהחדיר בו מוטיבציה, כאילו מדובר בִּיזמתו שלו. משימה זו אינה יכולה להתבצע אצל אדם מן השורה המושפע משיקולי אנוכיות או אגו. רק אדם עניו כמשה, מסוגל לציית להוראה כזו ולנטרל את רגשותיו למען טובת הכלל.

(עיון בפרשת השבוע)

שעור פרשת השבוע: הרב ארי סט

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
4.56	זמן תפילין /טלית	19.26	הדלקת נרות
9.19	סוף זמן ק"ש	19.35	מנחה א' 14.00 ב' 19.35
19.43←19.45	שקיעה		ערבית
<u>13.20</u>	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.30	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.04	צאת הכוכבים	17.40	מנחה 13.30
20.10	ערבית	17.10	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
8.00	שחרית נוער	20.23	צאת השבת

פרשת ואתחנן

בפרשת ואתחנן משה ממשיך את נאום הפרידה שלו מהעם שהתחיל בפרשה הקודמת, נאום המסכם את קורות העם ארבעים שנה במדבר, נאום שמדגיש את הניצחונות וההצלחות ואת ידו של ה' בכל אלה. עם כל ציון של ניצחון או הצלה שעשה ה' לעם, או נס גדול שנעשה לעם ("השמע עם קול אלוקים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי? או הנסה אלוקים... לקחת לו גוי מקרב גוי במסות, באותות ובמופתים... ככל אשר עשה לכם ה' אלוקיכם במצרים...?" דברים ד, ל"ג ל"ד), משה שב ומציין את המחויבות של עם ישראל לה', ושב ומזכיר לבני ישראל שלא יתפתו ללכת אחרי אלוהים אחרים, שישמרו אמונים לה' ושיעבדו רק אותו. בפסוקים לעיל ובדומיהם בפרשה אפשר כמעט לשמוע את התחינה של משה אל בני ישראל, כמו אמא המנסה לפרוט על מיתרי המצפון של ילדיה, ומזכירה להם כמה כל מה שיש להם הוא בזכותה.

אין צורך להידרש למונחים אקדמיים כמו מקור דויטרונמיסטי או איחוד הפולחן כדי להיווכח עד כמה הציווי לא ללכת אחרי אלוהים אחרים בולט בפרשה, והוא המשכם של הדברים שהיו בפרשה הקודמת, ומשה יוסיף עליהם עוד בפרשה הבאה ולאורך כל ספר דברים. אולם כשבמרכז הפרשה עשרת הדברות, בולט במיוחד ההבדל בין המעבר מעשרת הדברות בספר שמות לפרשת משפטים לבין המעבר מעשרת הדברות בספר דברים להמשך נאומו של משה.

בעוד שספר שמות עובר מעשרת הדברות הישר לפרשת משפטים, שכל כולה פירוט מדוקדק של דיני ממונות ונפשות, של חוקים חברתיים ובאופן כללי – חוקים שבין אדם לחברו ההכרחיים לכינונה של חברה מתוקנת, הרי שבנאומו כעת, אף על פי שהוא משתמש באותה מילה ממש – משפטים, משה לא חוזר על אותם משפטים שפירט בספר שמות, אלא הוא שב לנושא שדרש בו לפני עשרת הדברות ומזהיר את העם מפני עבודת אלילים ומזכיר פעם אחר פעם את המחויבות של העם לה' שאלמלא מעשיו לא היה העם עומד כעת בעבר הירדן לפני הכניסה לארץ.

משה עומד מול עם שונה עכשיו. יש מולו חברה די מגובשת, ולא אוסף של עבדים הזקוקים לחוקים חברתיים, כמו שהיו בספר שמות. אותם חוקים תיקנו את החברה, וההיסטוריה הקרובה מאחדת אותם בנרטיב משותף, אולם משה יודע כי האתגר המרכזי העומד בפני העם אחרי הכיבוש וההתיישבות הוא לא לאבד את אותה אחדות, ואחד הכלים הבסיסיים להשגת אחדות כזו הוא פולחן לאל אחד, במקום אחד. משה מבהיר לבני ישראל שעליהם לזכור שאין הם עוד קבוצה של פרטים, שאמנם מצייתת לחוקים חברתיים שכבר קיבלו על עצמם. אחרי שהמטרה המשותפת הראשונה בארץ המובטחת תושג ומעשה ההתיישבות יצלח, הם זקוקים ליותר מכך כדי להישאר עם. משה מדגיש את ההיסטוריה המשותפת בידיעה שהיא חיונית לאחדות, וכי תוך שניים או שלושה דורות היא תישכח, ומשום כך כל סיפורי התלאות במדבר, ומעשי הישועה. וכמו כן, עם זקוק לאמונה באל אחד. המשפטים בספר דברים הם בעיקר מצוות שבין אדם למקום, מצוות שבלב – ובראשם "ואהבת את ה' אלוקיך", הפרשה הסמוכה לעשרת הדברות. ולפניה ואחריה – נאום המחזק את המחויבות של העם לאלוקיו ודורש ממנו להתמיד בה כדי להמשיך ולהיות עם.

(מילה אישית – עורך העלון לא ידע זאת כשביקש ממני, אולם כשראיתי את המילים "פרשת ואתחנן" התרגשתי מאוד, שכן היתה זו הפרשה של אחי, נתן ז"ל. תודה לו על שזיכה אותי ללמוד אותה ולדרוש בה.)

ביום חמישי - יצאו ילדי החטיבה לתור את ירושלים בניצוחם של המדריכים מנחם וחגית בלומנטל. תחילה פנו לשכונת נחלאות שם קיבלו 'סיוור מומחז' בין הסמטאות הקטנות וכך נכנסו לרוח התקופה. משם פסעו למרכז העיר וזכו לארוחת צהריים דשנה בבית חב"ד תוך מפגש עם נוער מהתפוצות והרגישו ממש בחו"ל.. את היום חתמו ב- 'מעלית הזמן' המעניקה מסע אל העבר באמצעות חוויה אינטראקטיבית ה'מפגישה' את המבקר עם עברה של העיר, החל משלמה המלך ושושלת בית דוד ועד לימינו אנו. דיווחה כתבתנו לנושאי תיירות בירושלים - רותם וייס. אפשר לאתגר את יוזמי 'מעלית הזמן' להמשיך ולשכלל את הרעיון לפרק בעתיד, בו ייפגשו המבקרים עם 'בית המקדש השלישי', תוך התייחסות לרוח התקופה והמודרנה..

בשבת - העביר אליאב לזר שיעור פרשת שבוע מרתק, הן בשאלה - מי כתב את ספר דברים, המכונה "משנה תורה". האם מדובר ביחידה המהווה חלק בלתי נפרד מהתורה - דברי אלוקים חיים, או שמדובר בספר שיצא תחת ידו של משה המסכם ומבאר את הכוונה האלוקית?

לשם כך הביא אליאב מדבריו של דון יצחק אברבנאל, שהיה ממנהיגי היהדות הבולטים בזמן גירוש ספרד. במבוא לספר דברים פותח אברבנאל בשאלה זו ובדרכו המיוחדת שוזר בחרוזים את קורות חייו במהלכים למציאת הפתרון לשאלה. כך הוא מתאר את רגע ה'גילוי' - "והנה הקרה ה' לפני מה שעשיתי בפירוש הספר הזה ונפשי צהלה ושמחה..". וזהו פתרונו - 'משה, הוא שאמר את הדברים האלה ובאר את המצווה לצורך פרידתו. רצה הקב"ה שייכתבו בספר התורה ממש כפי שאמרם משה ויהיו מכלל ספרי האלוקים כשאר הספרים עצמם'. משה אמר - אלוקים כתב.

אחה"צ, חגגנו עם משפחת רסיסטל את הולדת בתם - 'כליל' על הדשא הסמוך לביתם. ליבנו התרחב למראה הקהל הגדול והמגוון שהצביע על קהילה רב גילאית מלוכדת ושמחה. נעמי הסבירה את משמעות השם כליל - 'השלמות והתפארת'. נאחל לה את שניהם.. - דיווחה חייצה יקותיאל.

בשיעורו של הרב ארי עסקנו בנוסח תפילת "נחם" המתווספת ל'ברכת ירושלים' בתפילת שמונה עשרה של תשעה באב. על פי הרמב"ם כל תפילה במהותה היא 'עבודה שבלב' לפיכך ראוי שמילותיה יהיו נאמנות למציאות. השאלה שעלתה היא: האם נוסח התפילה המקורי המתייחס לירושלים: 'החרבה הבזויה והשוממה' עדיין אקטואלי לאחר שחרורה במלחמת 'ששת הימים'? האם זה לא מוזר לנקוט בלשון 'חרבה ושוממה' בשעה שהיא בנויה, מתרחבת ועומדת לתפארת על שלל מגדליה ושכונותיה?

התשובות ניתנות במספר נוסחים מחודשים עם תיקונים רלוונטיים, או בהיבט רעיוני אחר מטעמו של הרב עובדיה יוסף, הנאחז לטובת העניין ב'חצי הכוס הריקה'. הרב מתייחס למצבה הרוחני של ירושלים וסביבות המקדש הנתון בידי 'זרים שונאי ישראל', ומוצא סיבה טובה שלא 'להרהיב עוז ולתקן'...

וביום ראשון - עם שחר סיימו חברינו ה'עולים בהר' את הכנותיהם ועלו ירושלימה על מנת להגשים חוויה רוחנית - רגשית, שתוכנה בקפידה. העלייה להר הבית תופסת תאוצה אצל חלק מהציבור ה'דתי לאומי' ובאופן מפתיע אף ממגנטת את ציבור הנשים שבקרבו. ישנן הדואגות אף להדגיש את ה'יפן הנשי' שבעניין ונקראות "נשים למען הר הבית והמקדש". תודה לעדינה גרינפלד שנאותה לכתוב ולספר על חוויית העלייה להר, שלב אחר שלב כחוויה רוחנית אישית. תודה לאיתן הימן המשתף אותנו בתחושותיו תוך תיאור המציאות הקשה שעל ההר. קשה להתעלם מהכאב שמתארים השניים כל אחד מנקודת מבטו.

באותו היום - כהכנה לתשעה באב וזכר לאירועים שקדמו לחורבן הבית, זכינו לשמוע בתקשורת גילויי 'אהבת חינוך' מטעמו של אחד ממנהיגי ש"ס ולאן דווקא המחודד שבהם, המדמה את הציונות הדתית ל..עמלק.

וזו ההשוואה - "כי יד על כס - ה מלחמה לה' בעמלק" (שמות). ומהו כס? ר"ת- כיפות סרוגות!! אין מה לומר- עילוי של ממש! שפתיים יישק..

השיב לו השר אורי אורבך בשנינות כפולה ומכופלת, תוך ציטוט מהפטרות שבת חזון שנקראה זה עתה- "שרייך סוררים וחברי גנבים.." (ישעיה א') ומי הם בדיוק שרייך סוררים?..

ביום שני- ליל תשעה באב – נתכנסנו בבית הכנסת לשמוע את מגילת 'איכה'. קולו הערב והנוגה של רועי גולן הדהד בין הכתלים ללא מאמץ - בעזרת ציוד ההגברה שנכנס זו הפעם הראשונה לפעולה בבית הכנסת. איך לא חשבו על זה קודם? אולי זה הזמן להיעזר ב'מכון צומת' כך שנוכל ליישם את הרעיון גם בשבתות ובחגים..

יום שלישי- צום תשעה באב, קיימנו בוקר של לימוד שעסק בשאלת הציפייה לבניין בית המקדש מימינו. בתחילה התפצלנו לקבוצות לימוד קטנות ומונחות ולאחר מכן התקבצנו לרב שיח משותף בהשתתפות: הרב דוד, גילי זיוון ורמי חרובי- בן בארי, וכל אחד מהדוברים פרש את משנתו ואמונותיו. ראשון עלה הרב דוד והציג בלשון ברורה את חזונו - בית מקדש העשוי מאבנים אמיתיות. הקרבנות מועלים כסדרם, שירת הלויים המקורית נשמעת בחלל ועם ישראל בהמוניו נוהר אליו מכל העולם ומתחזק רוחנית. ברור שמע"צ תיאלץ לעבוד שעות נוספות לבניית דרך רב מסלולית - היישר לחינוכי בית המקדש. אחריו עלה רמי חרובי ופרש את חזונו ההפוך לגמרי מזה של קודמו - קשר ישיר לבורא עולם ללא מתווכים! לא אבנים ולא לוחות, לא מקדשים ולא קרבנות, לא מופתים ולא אותות – ממש כפי שהגדיר זאת בורא עולם למשה במפגשם הראשון- "אהיה אשר אהיה.." (שמות ג' י"ד). אנו פוסעים בדרכם של אבותינו מדברים את שפתם יונקים מאמונתם ותרבותם - היש גן עדן גדול מזה? כאומה הנשענת על תרבות, ערכים ומוסר פורצי דרך, כל שנותר לנו הוא לפתח את האמונה שבלב - והיא המקדש האמיתי אשר סביבו עלינו לקבץ כמה שיותר מאמינים כך שישמש כמגדלור לכל האנושות. אחריו עלתה גילי זיוון ופרשה את משנתה הנשענת על רעיון בית המקדש המקורי, אך לוקחת אותו למחוזות אחרים, חברתיים יותר. בעיני רוחה הופך בית המקדש העתידי ל- 'היכל גדול של צדק' המשפיע על העולם כולו באורו המוסרי. לא יהיו בו הבדלי מעמדות מכל סוג שהוא ואף לא כהן לוי וישראל. בהיכל זה ייקבעו קריטריונים לשלטון תקין ולחברה צודקת ששום מבנה מפואר ככל שיהיה, המתקיימים בו טכסים מסורתיים – עתיקים חשובים ככל שיהיו, לא יכול להציע. כך נתמקד בעיקר: היחסים שבין אדם לחברו! מיד השיב לה הרב דוד וסיכם דבריו בכך, שגם הוא מעדיף בית מקדש הנשען על "ואהבת לרעך כמוך" על פני זה המתעלם ממצוות אדם לחברו ונשען רק על הקרבת הקרבנות. יצאנו מהלימוד כשבאמתחתנו מגוון דעות ורעיונות הנושקים זה לזה, משלימים זה את זה ואף סותרים זה את זה.. תודה לועדת דת על מקוריות הדין וההעזה. היה זה מפגש יוצא דופן באיכותו שהוליד ריבוי דעות וראוי לו להיכנס לספר 'דברי הימים של הקהילה'. תודה לדוברים ולמנחי הקבוצות ולכל אלו שהעשירו אותנו במפגש חשוב זה.

ביום רביעי- ציינו את אירוע הפינוי מגוש קטיף, בצפייה בסרט "זוהר הרקיע" שכתב ביים והפיק- אליהו בנימין. גיבור הסרט - צוער מצטיין מקורס טיס שנבחר להיות מאנשי המעגל הראשון בביצוע תכנית ההתנתקות. מפאת קוצר היריעה אמשיך ואסקר את האירוע בשבוע הבא..

יורם קימלמן

נר ליכרון-

(תשנ"ה)	ט"ו אב- יום פטירתה של חברתנו פוריה אבן חיים ז"ל	
(תשכ"ד)	י"ז אב – יום פטירתו של יוסף פרץ ז"ל	
(תשנ"ז)	י"ט אב – יום פטירתה של דולי טבק ז"ל	

”הר הבית בידינו”... האולמט?

כבר שבוע לפני הסיור שלנו להר הבית אחזה בי התרגשות בכל פעם שנזכרתי שהנה עוד ימים ספורים אני אעלה לבית ה' למקום הקדוש ביותר לעם היהודי. המקום שממנו הקב"ה ברא את העולם. מקום קודש הקודשים, מקום המקדש, הבית הראשון והבית השני, מקום השכינה.

יצאנו לדרך ביום ראשון בשעה 5:00 בבוקר והגענו לתפילת שחרית בכותל המערבי. הגברים התמקמו ממש ליד המחיצה ואנו הצטרפנו לתפילה.

בשעה 7:30 עמדו רגלינו בתור הארוך שהשתרך בכניסה להר הבית. לתומנו חשבנו שכבוצה הומוגנית עם הקשרים של הרב יצחק לוי נוכל להיכנס מיד להר. בכניסה להר ניצב שלט מטעם הרבנות הראשית לישראל, המזהיר מפני האיסור ההלכתי להיכנס להר הבית, עבור יהודים וגויים כאחד. לנו היה בטחון מלא בדעת הרבנים שמובילים את דרכנו הרב ארי והרב יצחק לוי שהגיעה השעה לחזור להר ולדרוש אותו חזרה.

חיכינו בסבלנות רבה למעלה מחצי שעה כאשר הקבוצות של ה"גויים" (האריים) חולפים על פנינו ללא כל קושי ועיכוב בדלת השמאלית ואנחנו היהודים מופנים לדלת ימין כאשר שוטרינו, שוטרי משטרת ישראל, עומדים ובוחנים אותנו. נקראנו לפי שמות לאחר שתעודות הזהות הוחזרו לידינו של הרב ארי ומי שקראו בשמו יכול היה להיכנס. קשה מאד היה שלא להיזכר בהיסטוריה הנוראית של העם היהודי רק לפני 65 שנה. קשה מאוד היה להיזכר במראות קשים אחרים מתקופה אחרת, ארץ אחרת ומשטר אחר: ימין...שמאל, ימין... שמאל.

אבל ה' ישמור, אנחנו במדינה שלנו, זאת המשטרה שלנו. מה קורה כאן? בנוסף לכל, כל מי שעבר בגלאי המתכות נספר. אני הייתי מספר 21 והשוטר הקשוח הבהיר חדות לרב יצחק שאין להכניס יותר מ-20 איש בקבוצה, למרות שהוא קיבל אישור ברור לקבוצה גדולה של כ-50 איש. נאמר לנו שלא ניתן לאפשר זאת מבחינה ביטחונית.

ולצערנו הקבוצה שלנו חולקה לשלוש קבוצות, כשלמזלנו פגשנו בעוד שני מדריכים נוספים שהרב יצחק ביקש מהם לצרף לסיור שלהם את יתרת הקבוצה שנתרה מאחור.

בשלב זה הרב יצחק הרגיע אותנו, ויצאנו לדרך על פני הגשר הבנוי מעל רחבת הכותל כשאני מתרגשת אף יותר בגלל מה שחווינו לפני דקות ספורות.

מכיוון שאסור להתפלל על ההר, אמרנו מזמור שיר ליום ראשון, משפט אחרי משפט, כשפנינו פונים לעבר ההר והכותל:

”לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה...”

מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קודשו...

נקי כפיים ובר לבב...

”זה דור דורשיו מבקשי פניך יעקב...”

לא יכולתי לעצור מבעד לדמעות.

התקדמנו לעבר הבית. מיד כשעברנו את השער ישבו קבוצות של נשים מוסלמיות שקראו ”אללה הוא אכבר” מלווה בתנועות ידיים מאיימות לעברנו לאורך כל הדרך, וכן ילדים שצעקו מאחור אל עבר הקבוצה: ”בררה בררה רוח מין און” וכי” כמה שנאה ונאצה.

שוטר שלנו ושומר של משמרות הווקף הלכו לצידנו והקיפדו שחלילה אף אחד מאתנו לא יניע את שפתיו ושחלילה מלהשתחוות, חלילה לנו מלשאת תפילה.

במלחמת ששת הימים כבשו כוחות הצנחנים את הר הבית, אך במקום להבין את גודל המעשה, בעמדם על אדמת קודש הקודשים, המשיכו וחיפשו אחר הכותל המערבי. מפקדם מרדכי גור, הכריז אז בגאון ושמחה אמירה שנכנסה לזיכרון הלאומי: "הר הבית בידינו".

ואני שואלת, האומנם??

לאחר כיבוש ההר, הודיעה הרבנות הראשית לישראל כי העלייה למתחם הר הבית אסורה ליהודים. כיבוש הר הבית עורר סערה בעולם המוסלמי, ובעקבות לחצים הסכימה ממשלת ישראל להעביר את השליטה על ההר לידי הווקף המוסלמי.

אוי אלוקים מה עשינו! באיזו טיפשות נוראית הענקנו להם את הבית שלנו!

אין ספק שזכינו בסיור מרתק מפיו של היהודי היקר, הרב יצחק לוי, בעל הידע הנרחב כל כך על הר הבית. הסברים המוחשיים שהוא העביר לנו תוך כדי הליכה סביב קודש הקודשים, נתנו לי את התחושה שהנה אני ממש עולה להר לעבודת הבורא לקיים מצוות "מורא מקדש". איזה זכות גדולה נפלה בחלקי ב"ה. הסיור הסתיים שוב בפסגה רגשית ורוחנית שבה קרעתי קריעה לפי הפסוק: "הרואה בערי יהודה בחורבן או ירושלים או בית המקדש חייב לקרוע..." לבסוף, פרצנו בשירה מעומק הלב בהתרגשות אדירה: "ייבנה המקדש עיר ציון תמלא... ושם נשיר שיר חדש וברננה נעלה". במהרה בימינו... והלוואי.

דרינפלד ציונה

צדכון מוצאת רכב

חדש!! רכב פולקסווגן קאדי אוטומט, ל 7 נוסעים - נכנס לסידור הרכב.

לתשומת לב!

- מותר לנהיגה רק למי שמלאו לו 24 שנים ואינו נהג חדש.
- מיועד להסעת נוסעים בלבד - ולא מטען או סחורה!!
- מחיר השימוש - 1.45 ₪ לק"מ, 13 ₪- לשעה יקרה בשעות שיא, 8 ₪- בבוקר.
- רכב סעד' - המשמש בעיקר את נהג בית ובאחריותו המלאה.
- תזכורת: רכב 7 מקומות מסודר לחברים ולוועדות - על בסיס רכב פנוי וקדימות ההזמנה.

נסיעה נעימה ופוטחה.

החופש האישי – וזה הזמן לצדדכון קצר מהנצחה לאחרונה באזרת התיכון..

שבת תיכון – בשבת "בלק" התכנסנו לשבת שכולה תיכון. את סעודת השבת אכלנו יחד באולם אשל, בבוקר נפגשנו שנית לקידוש שנעשה כבר מסורת, חגי קבלן כיבד אותנו בשיעור קצר, ולבסוף בסעודה שלישית נהננו ממפגש נעים יחד עם הורי התיכון והרב ארי ומשפחתו.

פיינטבול – לפני כשבועיים יצאה קבוצת לוחמים למתחם הפיינטבול בחולון, השתוללנו, שחררנו קצת אנרגיות בקרבות שנערכו בין שתי קבוצות. היה ממש כיף!

מפגש עם הרב – לקראת י"ז בתמוז נפגשנו לערב לימוד עם הרב שעסק בעיקר בגבולות- מתי ואיך הכי נכון להתמודד עמם? השיחה הובילה לדיון מעניין שוודאי יהיה לו עוד המשך..

עם רביב עמר נפגשנו כדי לשמוע על הסכנות האורבות לנו בכבישים- השיחה הייתה מרתקת בעיקר מפני שזהו נושא הקרוב מאוד ללב התיכוניסטים שצוברים אט אט ניסיון על הכביש.

סדנאות- בין לבין אנו נהנים ממפגשים בערבים לבנים ולבנות, זו הזדמנות לשבת ולהיפגש בנחת, ליהנות מהביחד...

מתכוננים לקייטנה – ההכנות לקייטנה בעיצומן, צוות של מספר תיכוניסטים מוביל את התכנון, אנו נצא א"י לארבעה ימים לצפון, נבלה ונכייף.

טיול לירושלים - ביום ראשון האחרון ולקראת תשעה באב יצאנו ליום טיול בירושלים, את היום התחלנו בתפילת שחרית בכותל ולאחר מכן המשכנו לסיור מרתק במעמקי האדמה בתוך מנהרות הכותל, לאחר מנוחה קצרה - המשכנו לסיור ברובע היהודי שעסק בדמויות מרכזיות מחיי היהודים במשך הדורות.

אחה"צ התקיימה האזכרה השנתית בהר הרצל לחייל מייקל לוי ז"ל שנהרג במלחמת לבנון השנייה ואומץ בסעד על ידי משפחת ברט. החיבור לתשעה באב היה מורגש ורלוונטי בכל הפעילויות באותו היום, בין אם בהקשר - ההיסטורי, הדתי והחברתי.

טורניר כדורעף קיבוצי- התיכון מזמין אתכם, אנשי הקיבוץ היקרים לצהריים של כיף וספורט בבריכה- טורניר כדורעף שלא נראה כאן מזמן! ביום שישי הזה בשעה 15:00 (רלוונטי למי שסיפיק לקרוא את העלון לפני שבת..)

המשך חופש מהנה!

נצחה ואשר רוטנברג - מדריכי התיכון

אבא ואמא ואבנימין אל ואכל המשפחה
אלא טוב אהאזרת הנכדה
בת ארנוי ואאילן אל

חוויות ותחושות מהצלייה לחר הבית

יצאנו מסעד בבוקרו של יום א', קצת אחרי השעה חמש, וכבר ב- 6:40 התמקמנו בכותל לתפילת שחרית, כשעלינו להתייצב בשער המוגרבים בשעה 7 וחצי, לאחר שכבר במהלך הנסיעה נאספו מאיתנו תעודות הזהות, כדי לזרז את הכניסה. עם אלו שהצטרפו בהמשך, מנינו כ- 30 איש, כולל 2 ילדים.

בפועל, נכנסו הראשונים רק סביב השעה 9 בבוקר. העלייה להר בשער המוגרבים, מתבצעת דרך מבנה בעל 2 כניסות, שהזכירו לרבים מאיתנו, זמנים אפלים בתולדות העם היהודי. הכניסה השמאלית מיועדת לתיירים בלבד, והתנועה בה זורמת ללא בעיות. קבוצה של חרדים מחסידי בעלז, בראשות הרב אלבווייס, ניסתה את כוחה להיכנס בכניסה זו, אך נהדפה בכח מופרז ע"י השוטרים (ועלו מאוחר יותר). על היהודים הנכנסים רק דרך הכניסה הימנית של המבנה, להמתין זמן רב עד בדיקת התעודות, משום שהוחלט שלא מכניסים קבוצות של יותר מ- 20 איש. כך קרה ש"עולי הרגל מסעד" התחלקו ל- 3 קבוצות שונות, ורק חלקם זכו להדרכתו של הרב יצחק לוי. למרות שהובטח לרב בשבוע שעבר, שיינתן לנו להיכנס כקבוצה אחת גדולה, חזרה בה המשטרה מהבטחתה באותו בוקר. (קבוצה אחרת זכתה להדרכתו של אריה רוטנברג, מדריך ב"ס שדה כפר עציון). בין המון הצובאים על הכניסה, פגשנו קבוצה מכפר אדומים ועוד אזרחים אחרים, כולם רוצים להיכנס, והשוטרים לא עומדים בעומס. בנוסף, קחו בחשבון את צום הרמדאן והרגישות, ההתרגשות והלחץ של המשטרה סביב זה, ואם לא די בזאת – הופיע לפתע השר אורי אריאל עם 3 מלווים ועקף את כולם, והלחיץ עוד יותר את המשטרה. מצב זה גרם ש ה"טונים" היו גבוהים, ההוראות של השוטרים היו שונות ומשונות – ובעיקר סותרות. כך למשל אשר רונה לא הורשה להיכנס עם מצלמת כיס קטנה, ולי אישרו להיכנס עם מצלמה גדולה. כך למשל לא הרשו לי להיכנס עם בקבוק מים, כי אני עלול לשתות על ההר, וזה עלול להרגיז את המוסלמים הצמים... וכשהצבעתי לשוטר המלווה אותנו על ערביה שותה מים, הוא טען בפני שהיא לא צמה... אמנם כשחזרתי, היתה התנצלות של השוטרים על ההוראה הנ"ל, אך זה היה מאוחר מידי.. אחד מאנשי חברת השמירה האזרחית הצמודה לשוטרים בכניסה להר, ידע לספר לנו על קצין משטרה שהחזיק בידו קוראן, ולרוע מזלו נפל הקוראן מידו. קצין זה "נשרף", תמונתו הופצה ע"י הוואקף כאחד שביזה את הקוראן, והוא נאלץ לעבור מתפקידו.

הסיוור עצמו יוצר תחושה קשה של אין אונים מול מה שקורה על ההר והשליטה עליו. לכל קבוצה מוצמד שוטר (לא יהודי), שמזרז את המדריך, כדי שגם קבוצות אחרות יוכלו להיכנס ולסייר, כי הזמן לכל קבוצה מוגבל, וכן איש מטעם הוואקף, שדואג שלא נארגן תפילה. בימי הרמדאן העליה להר מוגבלת עד הצהריים, והמסלול המותר לסיוור יותר מצומצם. על ההר יושבות קבוצות של נשים (שיש גרסה שנשלחו ע"י ראיד סאלח לקלל את היהודים העולים להר). הן יושבות וקוראן בידן ואולי מתפללות/קוראות בו. המון שוטרים על ההר, ועיקר מטרתם לשמור על הסדר וגם לאבטח את היהודים. המדריך איתו יצא לי לסייר היה הרב איתי אליצור מפסגות, ובין הסבריו דקלם פסוקים רבים ממזמורי תהילים וקטעים מן התפילה. רב זה הוא דמות ידועה על ההר, עדיין עומד נגדו "תיק" במשטרה על שהשתחוה על ההר, אך הוא עודכן ע"י אחד מאלה שהצטרפו לקבוצה שלנו (בחור ממגדל עז שעובד בפרקליטות, שבישר לו שהוא עצמו זכה לסגור לו "תיק" אחר בו נאשם בנושא הר הבית...).

העזובה מסביב רבה, מספר מקומות נראים כמו אתר בניה וההרגשה היא קשה מאוד לראות שהריבון המעשי על ההר הוא הוואקף, כשליהודים, ובעיקר לחובשי הכיפות, עושים כל כך הרבה בעיות, בגלל חשש מעימותים ומהחשש שהם חלילה יארגנו תפילה על ההר.

והנה, אחה"צ, עיינתי באתר החדשות "רוטר", שם ידעו לספר על קבוצה של חרדים שעלתה לפני הצהריים להר הבית, ונתקלה במוסלמים אנשי הוואקף שניסו ליצור פרובוקציה, וגם יידו בהם אבנים. לפי אתר חדשות זה, כח

גדול של מאות שוטרים הדף את המוסלמים, עצר מספר מתפרעים ערבים, ואפשר לקבוצת החרדים לעשות סיבוב מלא בהר. יש בידיעה זו שבחים למשטרה על פועלה, ועל שהיתה הפעם לטובת היהודים... לפי אתרי החדשות, ה"בלאגן" על ההר נמשך ואפילו ביתר שאת בימים שלאחר מכן.

ביציאה מההר הישר לרחוב השלשלת, פגשנו בקבוצה של צעירים שלא הורשו להיכנס להר, ועמדו ושרו בקול רם וברגש: "אם אשכחך ירושלים"...

בעיצומו של הצום, בצהריים, שמעתי בגל"צ בתכניתה של יעל דן, את סופו של דיון בנושא ההר, בין הח"כים משה פייגלין ורות קלדרון. דברי הסיום של פייגלין היו, שההסכם עם הוואקף אומר שלמוסלמים יש גם שליטה על הכותל כחלק משליטתם על הר הבית, אך מכיוון שמבקרים בכותל כעשרה מליון יהודים בשנה, הם הבינו שלא יוכלו להשיג ריבונות בשטח זה, ולכן לדבריו, יש לעלות כמה שיותר להר הבית, להפגין נוכחות במקום ולקבוע עובדות בשטח.

על זה אולי ניתן לומר גם היום: "על זה היה דווה ליבנו, על אלה חשכו עינינו..."

תודה למארגנים: הרב ארי, עודד פרידמן ובני גינזברג, וכמובן לנהג רפי... שדאגו לכל הפרטים ולחוויה המיוחדת והחשובה הזו.

שנזכה כולנו במהרה בימינו לגאולה שלמה.

איתן הימן

אסתיו קסלר - מצל טוב לבך המצווה
 ארונית ולניר ולכל המשפחה המורחבת
 שתלכו אהרבה שמחה ונחת

אאילה ולאהרון פורת
 מצל טוב אהולדת הנכדה
 בת אטלי ולאורי פורת

אמיכל ולבני אחיטוב
 מצל טוב אהולדת הנכדה
 חן - אלה
 בת אתמר ולנתנאל נימן

אלאה אטמן
 מצל טוב אהולדת הנין
 נכד אמירי ואדובי מילר

ההיית או חלפתי חלופת?

כאה

אחה"צ אחד נחמד ולא חס מדי
 עם נכדה אחת חמודה על ברכיי,
 נוסעת לי בנחת ובשלווה
 לאסוף מתיבת הדואר דבר מה.

מגיעה למקום ולפני שאת הדלת פותחת
 כמעט מתעלפת ונשמתי פורחת..
 בכל פינה, בפרוזדור ולמרגלות המדרגות
 קלסרים ישנים, קופסאות וניירות

ובתוך חדר הדואר מהומה עוד יותר גדולה!
 מי מחולל כאן כזו מהפכה?
 חמישה חֶבְרֵלֶךְ – די מבוהלים
 לא יודעים מה לומר ועלי מסתכלים...

תיבות הדואר עקורים מן הקיר
 אי אפשר את המקום להכיר!
 מאיפה לכם הרעיון לגעת ולקלקל?
 הורים יקרים - בואו להסתכל!

אני יוצאת מן המקום מבולבלת
 ורוצה מאד לסגור אחרי את הדלת.
 לא רוצה מהומה – רק הביתה מהר!
 ואז השעון צלצל – זמן להתעורר...

כל השנה ובמיוחד בחופש הגדול – אנא, אנא, אנא שמרו על הילדים, שלא יגעו בתיבות הדואר.
 לא לתת לילדים צעירים לאסוף דואר – הם מוציאים ולא תמיד מחזירים למקום.
 אין צורך לנסות לפתוח ולסגור אין ספור פעמים תיבות דואר – ובוודאי לא לטרוק הדלתות!
 כל שבוע הנגרים מתקנים אי אלו דלות עקורות...
 ו... תיבות הדואר אינם מקום אחסון אפילו לא "רק לרגע"..
 עוגמת הנפש גדול - של מקבלי הדואר ושלי כאחראית.

תודה לכולם וחופשת קיץ מהנה –

כאה

ברוכים הבאים למשפחת עקיבא שהגיעה לקליטה בקבוצת סצד!

לאסתר ויניב וחמשת ילדיהם, יונתן עולה לכתה י', יובל עולה לכתה ז', אלה לכתה ד', עברי עולה לכתה א' וניצן בת ארבע.

משפחת עקיבא הגיעה אלינו מנתיבות לאחר שעזבו את אלון מורה. אסתר לומדת מינהל ציבורי ועובדת כרכות קיימות בנתיבות, בהדרכה וניהול פרויקטים בנושא במסגרות של החינוך הפורמלי והבלתי פורמלי, יניב מנהל את ישיבת בית יהודה בכפר מימון.

המשפחה גרה בדירת נעמי אילן ז"ל.

אנו מאחלים לכל המשפחה התאקלמות נעימה ומשמעותית.

מיכל וחברי ו. קליטה.

קייטת אמנות ויצירה

נכדים, אורחים וילדי המקום בכיתות א' - ד', מוזמנים בכל יום שלישי בשבוע

בין השעות: 08.30-10.30 בבוקר ו 14.30-16.30 אחה"צ

לחוג אמנות ויצירה בסדנה של מרים צרפתי

לפרטים והרשמה: 0522622286

אשמח לראותכם

מרים

תודה מצלומים

לפני כ-3 שבועות גילינו תקלה בברכה בעלומים. דליפה של עשרות קובים מים ביום, ללא מציאת התקלה. השבוע, לאחר בדיקות, חפירות והחלפת צנרת הצלחנו להחזיר את הברכה לכשירות. כשהודעתם לנו כי גם בברכה שלכם יש תקלה, חשבנו "צרת רבים" אולם התקלה סודרה לאחר יום אחד ומיד שבו החברים בעלומים (ובסעד) לשגרה. אני רוצה להודות לכם על האירוח בברכה. לעופר שלומי מנהל הקהילה ולעובדי הברכה שמיד נענו לבקשתנו. כיף לדעת ש"אחותנו הגדולה" מתגייסת לעזרה. אני לא רוצה לאחל לכם "נשיב לכם כגמולכם" אלא נאחל שהברכה תתפקד לאורך ימים. אולם, מי יודע? היו דברים מעולם.

בהרכה

צביקה בלומסטיין

מזכיר פנים - קיבוץ עלומים

כפי שפרסמנו החוזה הסלולרי עם סלקום מסתיים בספטמבר השנה!! - צוות הכולל נציגים של הקהילה המשק וסיפן, עוסק בגיבוש חוזה חדש המתאים למצב כיום.

השינוי העיקרי ממה שהיה בעבר הוא **היתרון** למנויים פרטיים: לפי החוק אין התחייבות למנוי הפרטי להישאר בחברה הסלולארית שבה חתם. הוא יכול להחליף כל חודש את החברה הסלולארית ללא קנסות וללא בעיות. הוא עובר עם המספר שלו מחברה לחברה כמה שהוא רוצה. **החיסרון:** הוא עצמאי לחלוטין – אין לו אנשי קשר והוא מנהל את המנוי שלו/מנויי משפחתו, בעצמו. לכן החלטנו לשחרר את כל המנויים שאינם גרים בסעד ומשלמים מחשבונו הפרטי והם יהפכו עם המספר שלהם למנויים פרטיים.

מי שעדיין לא הודיע על כך לבני משפחתו שאינם מתגוררים בסעד, נא להודיע.

ישנה הודעה מפורטת באתר של סעד באינטרנט - נשלח גם הודעת SMS לכל המנויים ונפנה את תשומת ליבם לפרטי ההודעה.

מנויים מסעד שרוצים גם הם להפוך לפרטיים יוכלו כמובן. אך עליהם לקחת בחשבון את החיסרון: שלא יוכלו להשתמש בדיבוריות המותקנות על רכבי הקיבוץ!! מי שרוצה לעשות שינוי צריך להודיע על כך. לכל שאר המנויים, חברים, ענפים וסיפן אנחנו עובדים על חוזה חדש. מי שרצונו להישאר בסעד, אין צורך לעשות דבר.

עקרונות החוזה החדש:

חבילות - לכל מנוי תותאם חבילה של דיבור, הודעות וגלישה.
החוזה ייחתם לתקופה (שנה, שנתיים או שלוש) ויהיו קנסות יציאה – החוזה מחייב.
יהיו אנשי קשר הן מסעד והן מחברת הסלולר שתיבחר, שינהלו ויתנו שרות.

נדאג ל:

- קליטה טובה ברחבי הקיבוץ (הן בטלפון הן בגלישה).
- לדיבוריות ברכבי הקיבוץ. (למנויים שיישארו בקיבוץ)
- לחיוג מקוצר ב-4 ספרות. (למנויים שיישארו בקיבוץ)
- למערכת שליחת SMS ממוחשבת, שתכלול את כל החברים והתושבים בסעד, גם את אלו שיבחרו להפוך למנויים פרטיים.
- לשירות תיקונים ומכירת מכשירים (לכלל המנויים).

ברגע שישוכמו פרטי החוזה החדש - נפרסם זאת כמובן.

בניה ברזלי בעט ה113ות

